

ERGÜN KAZANIR

ÖZGÜRLÜĞÜN
SINIRLARI

SIFIR
KURAL
SINIFI

ÇİZER: ASLIHAN
AKI ÇELİK

KIRMIZI SERVİSİN KURALLARI

Sabah alarmına ihtiyaç duymayan iki tür insan vardır: Biri gizli göreve giden ninjalar, diğeri de heyecandan yerinde duramayan çocuklar.

- Hadi ama Yiğit! Geç kalacaksın, neredesin?
- Aşağıdayım, anne! Çantam tamam, suluğum içinde... Hatta şişme timsahım bile göreve hazır!
Bu yıl beni bekleyen tüm maceralara hazırım!

- Bu ne hız! Sen bayağı özlemişsin okulunu.
- Özlemez olur muyum hiç!

Ama bu yıl işler biraz değişti: Taşındık! Neden mi? Ev sahibimizin oğlu evlendi. **"NE ALAKA?"**

deme sakın, çünkü kural böyleymiş...

Çok uzağa taşınmadık, bu yüzden okulum da değişmedi. Ama bu taşınma, hayatıma yeni bir macera getirdi: **Okul servisi!** Servis denen şey bambaşka bir dünya zaten. Neyse ki bu karmaşa ordusunun bir komutanı var: Şoförümüz **Maksut Amca!** Emekli bir askermiş. Bu yüzden dikiz aynasından attığı tek bakışla herkesi hizaya sokabiliyor.

Okulun ilk haftaları benim için servise alışma günleri oldu. İşte, yine geldi. Servis kapısını her zamanki gibi güler yüzüyle Sevim Abla açtı.

Koltuğuma oturup kemerimi taktığımda gözüm ön tarafa takıldı. Orada, Maksut Amca'nın en büyük kozu duruyordu: O meşhur servis mikrofONU!

– **Diiiiitt... Dikkat, dikkat!** Kemerini takmamış bir yolcumuz olduğunu hissediyorum. İsmi vermem istemiyorum ama adının ilk harfi **'M'** olabilir...

Ama bazen işler öyle bir karışıyor ki Maksut Amca'nın meşhur **"ÇILDIRMA MODU"** aktive oluyor.

-Düvütt!!

OKUL SERVİSİ

ÇILDIRMA MODU NASIL AKTİFLEŞİR?

Biri çıkıp "Amca, çok yavaş gidiyorsun!" derse...

Camdan kafasını uzatmaya çalışan biri olursa...

Ve tabii ki, kemer uyarısı üç kez yapılmasına rağmen hâlâ kemer takmayan biri varsa...

Neyse ki bugünlük mod kapalı kaldı... Ama yarın ne olur, kim bilir?

Servisteki o sakın çocuk var ya, işte o benim. Maksut Amca bazen dikiz aynasından bakıp "AFERİN YİĞİT!" deyince yanaklarım kızarıyor.

Tabii Maksut Amca'nın görevi sadece bizi okula götürmek değil. Her gün bize trafik tabelalarının dilini de öğretiyor. Tabelaları anlatırken sesi öyle ciddileşiyor ki sanki bizi ehliyet sınavına hazırlıyor. Arada bir de "Hadi bakalım, kim bilecek bunu?" diyerek ortaya bir soru atıyor.

- DUR TABELASI!
- OKUL GEÇİDİ!
- DINOZOR ÇIKABİLİR!

Doğru cevabı veren, hanesine bir puan yazdırıyor. Eee, ben de genelde boş geçmem tabii. İşte yine Maksut Amca'nın mini trafik dersiyle göz açıp kapayıncaya kadar okula varmıştık. Sınıfa adı-mımı atar atmaz Mustafa birden önümde belirdi.

- Günaydın, Yiğit.

- **Günaydın, Mustafa. Yağız yok mu?**

- Yine geç kalmış bu çocuk.

- Galiba bu yeni düzene bir türlü alışamadı. Eskiden ne güzeldi! O geç kalsa ben kapısına dayanırdım, ben geç kalsam o...

- **Olsun be kanka, yine de şans-lısın. En azından hâlâ aynı okulda-yız. Düşünsene, ya Arif gibi başka bir şehre taşınısaydınız?**

- **Ah, şanslı Arif! Geçen tam on beş dakika laklak ettik. "Tatilde mutlaka görüşelim kanka!" dedi.**

Tam o sırada kapıda Yağız belirdi.

- **Hoş geldiniz, Yağız Bey! Nere-deyse Ergün Öğretmen'le kol kola girecektin sınıfa.**

- Hoş bulduk, Yiğit Bey. Ben taa nerelerden yürüyüp geliyorum, biliyor musun?

- Elbette biliyorum. Geçen sene her gün o yolu beraber yürüdük, ne çabuk unuttun?

Yağız'a verdiğim bu cevaba bütün sınıf kahkaha-yı bastı. Tabii ki Mustafa bu pası gole çevirmekte gecikmedi.

- Anlat bakalım kanka. Servis eğlenceli mi?

- Hiç sorma, Mustafa. İnan bana, Yağız'la o yolu yürümek daha eğlenceliydi.

- Peki, ikram falan var mı? Hani bize bir kere memlekete giderken otobüste kekle meyve suyu vermişlerdi ya, onun gibi.

- Yahu o şehirler arası otobüstü. Aklın fikrin yemekte!

- İçinde ikram yoksa o servis sıkıcıdır, arkadaş.

Mustafa, servis gibi ciddi bir konuyu bile yine bir şekilde yemeğe bağlamayı başarmıştı. Tam o sırada öğretmenimiz sınıfa girdi.

- Günaydın, çocuklar! Bakıyorum da herkesin enerjisi tavan yapmış.

O zaman vitesi beşe takıyoruz ve güne başlıyoruz.

Ders biter bitmez soluğu doğruca kantinde aldık. Evet, evet, yanlış duymadınız: Bu yıl okulumuza nihayet bir kantin açıldı. Ama hemen her gün tost yediğimizi falan düşünmeyin. Haftada sadece iki gün kantin hakkımız var. Diğer günler beslenme çantamız görev başında! Söylememe gerek var mı bilmem ama o iki gün, şimdiden haftanın favorisi oldu bile!

Nihayet sıra bana geldiğinde, “Bir tost alabilir miyim?” dedim. Kantinci abla para üstünü

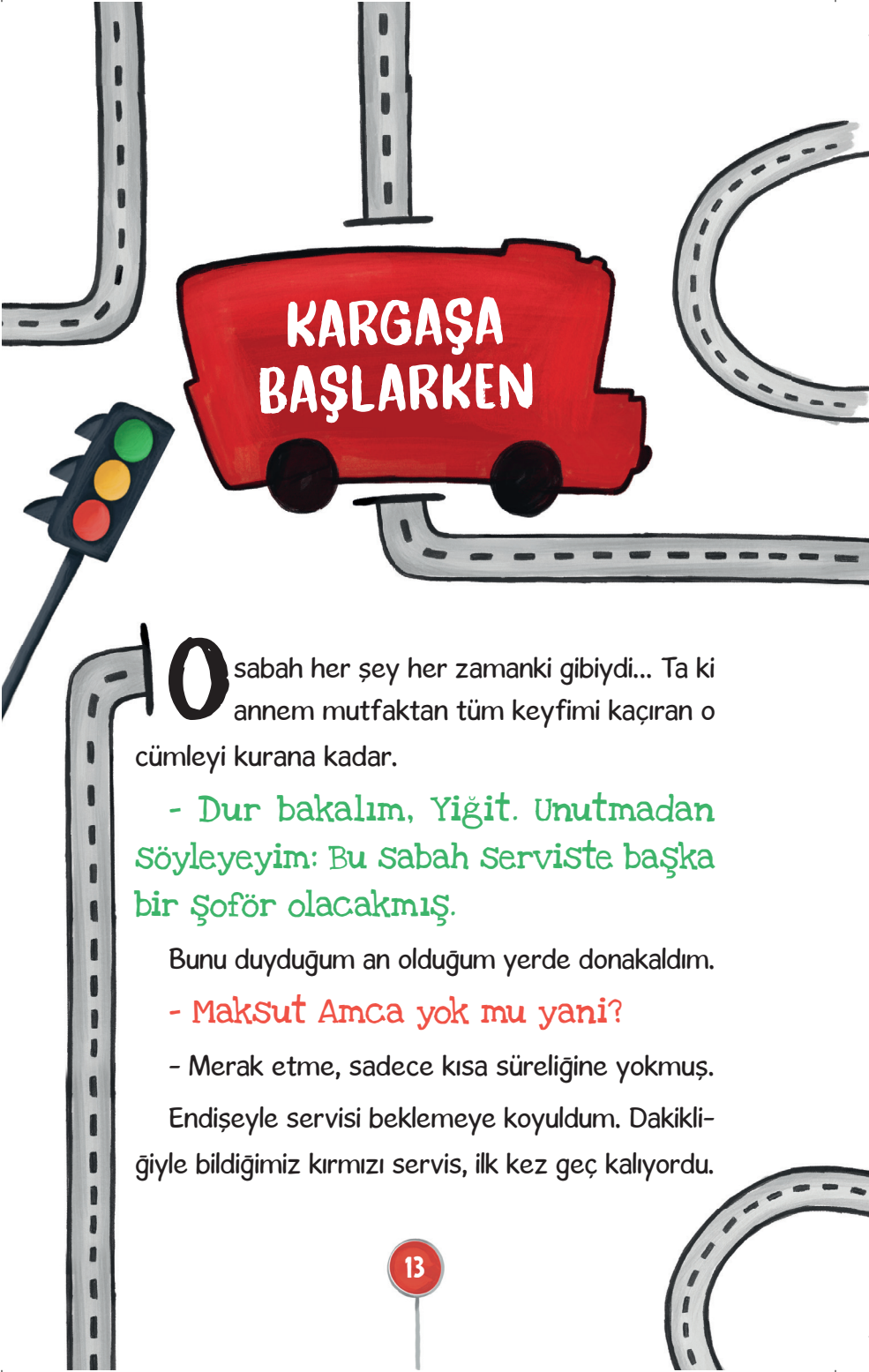

uzatınca kendimi bir anlığına cüzdanı olan, kendi alışverişini kendi yapan büyük biri sandım.

Son dersin bitimine doğru öğretmenimiz kitap okuma saatini başlattı. İçimden **"OH BE, NİHA-YET!"** dedim. Bütün sınıf heyecanla sıraya girip kitaplığa yöneldi. Birkaç dakika içinde o cıvı cıvı sınıftan geriye sadece tatlı bir sessizlik kalmıştı. Herkes kendi kitabının kapağını aralamış, bambaşka bir dünyaya yolculuğa çıkmıştı.

Günün son zili çalar çalmaz bahçeye koştuk. Kırmızı servis köşeyi döner dönmez de sanki bir yarış bayrağı sallanmış gibi herkes kapıya hücum etti. Tam o an Maksut Amca da direksiyonun başından o meşhur bakışını yolladı. En hareketli çocuklar bile anında uslanıp kemerini taktı. Zaten o bakış havadayken başka türlü mümkün değildi.

Akşam eve gidince, o gün olan biten her şeyi annemle babama bir solukta anlattım. Huyumdur, içimde tutamam ki! Sonra da yatağıma uzanıp kendimi tatlı bir uykunun kollarına bıraktım.

KARGAŞA BAŞLARKEN

O sabah her şey her zamanki gibiydi... Ta ki annem mutfaktan tüm keyfimi kaçıran o cümleyi kurana kadar.

- Dur bakalım, Yiğit. Unutmadan söyleyeyim: Bu sabah serviste başka bir şoför olacaktı.

Bunu duyduğum an olduğum yerde donakaldım.

- Maksud Amca yok mu yani?

- Merak etme, sadece kısa süreliğine yokmuş.

Endişeyle servisi beklemeye koyuldum. Dakikliğiyle bildiğimiz kırmızı servis, ilk kez geç kalıyordu.

Elimde çantam, sokağın başında bir o yana bir bu yana turluyordum. Sonunda bizim kırmızı servis köşeden bir hışımla döndü ve ani bir frenle tam önümde kayarak durdu. Kapı açılınca karşıma yine Sevim Abla'nın güler yüzü çıktı. Bir anlığına içim rahatladı. Ama koltuğuma yerleşirken kendimi bir fısıltı dalgasının tam ortasında buldum.

- Maksut Amca'ya ne oldu ki?

- DAKİKA BİR, GOL BİR! GALİBA
DAHA İLK HAFTADAN BEZDİR-
DİK ADAMI.

- Maksut Amca bizi Sever bir kere.

Bu fısıldaşmalar sürerken yeni şoför araya girdi.

- Maksut abiniz rahatsızlanmış. O dönene kadar servisi ben kullanacağım. Bu arada, adım Nazmi.

Maksut Amca olsa böyle olmazdı tabii. Birincisi, servis bir saniye bile gecikmezdi. İkincisi, bizi asla roket gibi fırlatmazdı. Nazmi Abi gaza bir yüklen-di, hepimiz koltuklarımıza yapıştık. Birisi **"GALİBA BİRAZ HIZLIYIZ!"** diyecek oldu, Nazmi Abi fre-ne bir anda asıldı. Ayaktaki Emre de pelerinli bir kahraman gibi kendini önde buldu. Hatta neredey-se şoför koltuğuna konup arabayı o kullanacaktı.

Neyse ki o gün okula kazasız belasız ulaşmayı başardık. Bütün gün sanki bir lunapark treninden inmemiş gibiydim. Dönüş yolu mu? Sabahkini arat-madı desem yeridir.

Ertesi gün, Nazmi Abi'yi izlemeye karar verdim. Hız sınırının 50 olduğunu gösteren tabelanın ya-nından 70'le geçiyor, önüne gelene korna çalıyor-du. Hatta bir keresinde kırmızı ışıktaki durmadı bile. İçimdeki sakın çocuk daha fazla dayanamadı.

- Nazmi Abi! Kırmızı ışıktı geçtin!
BU yaptığın kurallara aykırı!

- Kurallar ne içindir, biliyor musun, aslanım?

- Ne içindir, Nazmi Abi?

- KURALLAR ÇİĞNENMEK İÇİNDİR!
AAAAHAHA!

Bu lafa benden başka servisteki herkes katıla katıla gülüyordu. Hatta gülmek ne kelime, sanki servisin içinde gök gürlüyordu.

"KURALLAR ÇİĞNENMEK İÇİNDİR." Bu cümle, bir tekerleme gibi aklıma takılmıştı. Sınıfa girdiğimde bile hâlâ kulaklarımda uğulduyordu.

- Sence kurallar ne içindir, Yağız?

- Ne bileyim, ne içindir?

Yağız'dan bir cevap alamayınca ben de bizimkilerin ortasına attım soruyu.

Mustafa hemen bilmiş bilmiş bir tavırla atıldı: "KURALLAR CANIMIZIN SIKILMASI İÇİNDİR." dedi. Merve ise burun kıvrarak, "Bence kurallar saçmalık." dedi. Betül, "HAYIR, KURALLAR UYUM İÇİNDE YAŞAMAK İÇİNDİR." diye araya girdi. Ama bombayı Arda patlattı: "Ku-

rallar, çiğnenmek içindir!" deyip bir de üstüne kahkahayı bastı.

- İyi de kuralları çiğnemek ne demek ki, diye sordum sabırsızca.

Mustafa hemen atıldı:

- Bunda anlaşılmayacak ne var? Tamam, kurallar var ama her zaman uymak zorunda mıyız sanki? Mesela bizim ev bir kurallar ülkesi gibi ama ben bazılarını gizlice çiğniyorum. Neymiş efendim? Yemekten önce çikolata yenmezmiş. Ben şahsen denedim, gayet de güzel yeniyor. Hem bir tane çikolata kime yetmiş? Bu kuralı kim koymuş yani?

Arda, Mustafa'ya katıldığını belli ederken, Betül kurallara uymanın ne kadar önemli olduğunu anlatmaya çalışıyordu. Sınıf bir anda ikiye bölünmüştü ve yeni tartışma konumuz belliydi: **KURALLAR ÇİĞNENMELİ Mİ, UYULMALI MI?** Ben kuralların çiğnenmesi fikrine pek sıcak bakmıyordum ama Arda öyle bir soru sordu ki kafam karıştı:

- Kuralları koyarken fikrimizi soran oldu mu?

Kafam zaten allak bullaktı. Merve'nin söyledikleri de üstüne tuz biber ekti.

- Ben size söyleyeyim: Büyükler!
Bütün kuralları sırf çocuklar onla-
rı rahatsız etmesin diye koyuyorlar.
Düşünsenize: Erken yat, erken kalk!
Ders çalış! Onu yeme, bunu yeme!

Tartışma iyice alevlenmişti. Ama öğretmenimiz
sınıfa girince herkes bir anda sustu. Ders boyunca
aklımda hep aynı sorular dönüp durdu: Bu kuralları

